Не раз, як сонце лягне за горою
Й на плесо моря впадуть фіолети,
Іду до твого тихого покою,
Як хорий путник, що затратив мету.
Ніжні мусліни пеленають гори,
Грудь хвиль цілують ангели спокою,
А попри стіни, гей крилаті змори,
Снуються тіні сірою юрбою.
І я скрадаюсь до твойого ложа,
І обсипаю подушку ясміном,
І бачу постать, що, як мрія гожа,
Іде до мене ясним херувимом.
В сю хвилю маяк кине ясну смугу —
Розсвітить пустку тихого покою...
І я до серця пригортаю тугу
Та заливаюсь ревною сльозою.